

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach v senáte na neverejnom zasadnutí konanom 31. januára 1996 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci porušenia jeho práva na vydanie osvedčenia účastníka národného odboja za oslobodenie konaním Ministerstva obrany Slovenskej republiky, a takto r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] na začatie konania o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom z 23. októbra 1995 domáhal sa [REDAKOVANÉ] začatia konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len "ústavný súd") podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava"), pretože odmietnutím jeho opakovanej žiadosti o vydanie osvedčenia účastníka národného odboja porušilo Ministerstvo národnej obrany Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") zákon č. 255/1946 Zb. o príslušníkoch československej armády v zahraničí a o niektorých iných účastníkoch národného boja za oslobodenie. Podľa jeho názoru týmto konaním ministerstva boli porušené jeho "občianske a ľudské práva" (v návrhu bližšie nekonkretizované).

Z obsahu pripojených príloh ústavný súd zistil, že žiadosť o vydanie osvedčenia účastníka národného odboja za oslobodenie (ďalej len "osvedčenie") sťažovateľ podal Ministerstvu národnej obrany Československej republiky ešte v roku 1949. Medzi prílohami sa však nenachádza odpoveď tohto ministerstva ako reakcia na predloženú žiadosť, z ktorej by bolo jednoznačne zrejmé, prečo jej nebolo vyhovené, ako aj poučenie o tom, čo je potrebné pre úspech vo veci preukázať. Informácie o predpokladanom dôvode a následnom postupe riešenia veci boli ústavnému súdu sprostredkované listinami (žiadosťami, sťažnosťami)

samotného sťažovateľa a orgánov štátnej správy, ktoré k návrhu priložil. Z tejto dokumentácie je zrejmé, že v roku 1993 sa opätovne obrátil na štátny orgán, na ktorý prešlo právo vydať osvedčenie (konkrétne na Ministerstvo obrany Slovenskej republiky). Toto ministerstvo jeho žiadosti nevyhovelo, čo mu aj oznámilo. Hoci sťažovateľ v návrhu doručenom ústavnému súdu uviedol, že podáva ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiam orgánu štátnej správy, je zrejmé, že ide len o listy, ktoré mu zaslalo ministerstvo, konkrétne štátny tajomník ministerstva pod č. 22 720 z 27. septembra 1994 a riaditeľ oddelenia 255 ministerstva pod č. 503/1993 z 27. decembra 1993.

Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd (čl. 127 ústavy).

Podľa § 8 zákona č. 255/1946 Zb., orgán na to oprávnený vydá v jednom vyhotovení osvedčenie o tom, že občan Slovenskej republiky (s ohľadom na prevzatie práva existujúceho pred jej vznikom a právne nástupníctvo Slovenskej republiky do práv bývalého štátu; čl. 1 ods. 2 a čl. 2 ústavného zákona č. 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej Federatívnej republiky) je v zmysle § 1 ods. 1 a 2 citovaného zákona účastníkom národného odboja za oslobodenie. Kto je na účely tohoto zákona považovaný za účastníka národného odboja za oslobodenie upravuje v nadväznosti na § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 255/1946 Zb. podľa jednotlivých spôsobov odbojovej činnosti, § 2 citovaného zákona. Dôkazy o odbojovej činnosti a spôsoby ich preukázania z hľadiska hodnovernosti, ktoré sú potrebné pre vydanie osvedčenia určuje orgán, ktorý môže osvedčenie vydať. Tento orgán nevydá osvedčenie, pokiaľ mu nie sú predložené dôkazy, ktoré pre vydanie osvedčenia vyžaduje. Pretože príslušný orgán posudzuje dôkazy pre vydanie osvedčenia sám, nie je možné, aby ho iný (ani štátny) orgán prinútil osvedčenie vydať. Tento záver je zrejмый z toho, že zákon č. 255/1946 Zb. neupravuje právo iného orgánu preskúmať správnosť či nesprávnosť vyhodnotenia dôkazu odbojovej činnosti, pretože orgán štátnej správy (ministerstvo) nevydáva z hodnotenia dôkazov rozhodnutie, ale listom oznamuje, prečo žiadosti nevyhovelo, resp. čo je potrebné preukázať pre vydanie osvedčenia. Vydané osvedčenie je len pozitívne, preto niet logického dôvodu na

jeho preskúmanie, pretože všetci účastníci národného odboja za oslobodenie, bez ohľadu na druh odbojovej činnosti majú podľa zákona č. 255/1946 Zb. rovnaké práva. Z ustanovení citovaného zákona nevyplýva, že na vydanie osvedčenia, prípadne na jeho vydanie za inú odbojovú činnosť než bola zhodnotená ministerstvom, má občan právny nárok, ktorý by bol vynúiteľný iným štátnym orgánom, teda ani súdom: napríklad na základe preskúmania konania ministerstva o hodnotení dôkazov odbojovej činnosti oprávnenej osoby.

Z uvedeného vyplýva, že listy osôb konajúcich v mene ministerstva, v ktorých upozorňovali na to, že [REDAKOVANÉ] nepredložil ministerstvu určený dôkaz svojej činnosti v národnom boji za oslobodenie, nemožno považovať za rozhodnutie vydané v oblasti verejnej správy ani za rozhodnutie správneho orgánu. Preto súdnemu preskúmaniu, či už súdov všeobecných alebo ústavného súdu vôbec nepodlieha. Inými slovami, nie je takým rozhodnutím, o ktorom by ústavný súd mohol rozhodovať podľa čl. 127 ústavy.

Ústavný súd poukazuje na to, že právo na vydanie osvedčenia účastníka národného odboja nie je podľa ústavy takým právom (t.j. základným právom upraveným v ústave), porušeniu ktorého je ústavný súd povinný poskytnúť ochranu, v zmysle čl. 124 ústavy nejde o ochranu ústavnosti.

Tým, že sťažovateľ neoznačil také základné právo, ktorého porušenie by bol ústavný súd oprávnený preskúmať, nespĺňa ústavná sťažnosť náležitosti ustanovené čl. 127 ústavy, ale ani zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z.z. (20, 49 a 50). Tento nedostatok nie je možné odstrániť ani na výzvu ústavného súdu, pretože právu, ktoré ústava neupravuje ako základné právo, (t.j. neexistujúce ústavné právo) nemožno poskytnúť ústavnú ochranu ani v inom konaní pred ústavným súdom, napr. v konaní o podnete.

S ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] z 23. októbra 1995, ktorú podal na ústavný súd 2. novembra 1995 je zjavne neopodstatnená, preto ju odmietol podľa 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z.z..

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je
opravný prostriedok.

prípustný

V Košiciach 31. januára 1996

Za správnosť opísaného textu

■■■■ ■■■■

JUDr. Viera Mrázová

predsedníčka senátu